

Hanne Lykke

hannelykke@gmail.com

Kirkeministeren
Frederiksholms Kanal 21
Postboks 2123
1015 København K
www.km.dk

Telefon 3392 3390
Telefax 3392 3913
e-post km@km.dk

Dokument nr. 19325/10

Dato: 26. februar 2010

Kære Hanne Lykke,

Tak for din mail af 9. februar 2010 om fastholdelse af sognebåndet og manglende mulighed for at blive viet i en kirke, som man ønsker, det skal ske i.

I lov om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebåndsløsning er det i § 6 bestemt, at et medlem af folkekirken har ret til kirkelig betjening af præsten eller præsterne for den menighed, hvortil medlemmet hører. Og det fremgår af lovens § 5, at et medlem af folkekirken som hovedregel hører til menigheden i bopælssognet.

Sådan har det været i de mange århundreder, vi har haft en sogneinddeling i Danmark. Og det skal efter min mening fortsat være de grundlæggende regler om medlemmernes tilhørsforhold og ret til kirkelig betjening.

Sognebåndet er imidlertid ikke så stramt, at folkekirkens medlemmer helt er afskåret fra at få kirkelig betjening andre steder end i bopælssognet.,

Siden 1855 har der således været mulighed for, at medlemmer af folkekirken kan løse sognebånd til en præst i et andet sogn end bopælssognet og derved også få ret til kirkelig betjening af denne præst. Denne mulighed skal efter min mening også fortsat være til stede.

I 1986 blev der desuden i lov om bestyrelse og brug af folkekirkens kirker indsat en bestemmelse om, at medlemmer af folkekirken, der ikke hørte til sognemenigheden, men som havde en særlig tilknytning til den, havde ret til kirkelig betjening i sognemenighedens kirke. Denne bestemmelse blev i 1991 overført til § 7 i lov om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebåndsløsning.

Det blev hverken i 1986 eller 1991 defineret nærmere i lovgivningen, hvad der skulle forstås ved særlig tilknytning. Det har man altså måttet tage stilling til i de enkelte tilfælde, hvor en person har henvendt sig til en præst med ønske om kirkelig betjening på grundlag af særlig tilknytning.

I 2009 er medlemskabsloven imidlertid ændret, så der nu i loven er nævnt nogle tilfælde, hvor der *altid* er tale om særlig tilknytning. Det fremgår af lovens § 7, stk. 1, som lyder:

»§ 7. Et medlem af folkekirken, der ikke hører til sognemenigheden, men som har en særlig tilknytning til denne, har ret til kirkelig betjening i sognemenighedens kirke. Særlig tilknytning foreligger blandt andet, hvis medlemmet

- 1) tidligere har haft bopæl i sognet,
- 2) har nære pårørende, der bor i sognet, eller
- 3) for så vidt angår begravelse eller bisættelse har forældre, ægtefælle eller børn, der er begravet på en kirkegård i sognet."

Men ud over de tilfælde, hvor der ifølge loven altid er tale om særlig tilknytning, så kan der også i andre tilfælde være tale om særlig tilknytning.

Der var forud for Folketingets vedtagelse af denne lovændring en omfattende kirkelig og politisk debat om, hvorvidt der i loven skulle nævnes flere eksempler på særlig tilknytning, som altid giver ret til kirkelig betjening. Konklusionen på denne debat blev imidlertid, at kun de nævnte tilfælde skulle skrives ind i loven.

Det betyder, at der i andre tilfælde, hvor et medlem af folkekirken mener at have særlig tilknytning til en sognemenighed og dens kirke, må træffes en konkret afgørelse. Det er præsten ved den pågældende kirke, som træffer denne afgørelse. Præstens afgørelse kan indbringes for biskoppen.

I forlængelse heraf kan det nævnes, at en præst altid har mulighed for at yde kirkelig betjening af et medlem af folkekirken, uanset hvor den pågældende bor, og uanset om der er tale om særlig tilknytning eller ej.

Hvis folkekirkens medlemmer fik mulighed for frit at vælge, hvor de vil have foretaget en kirkelig handling, f.eks. en vielse, kunne det meget let føre til et stort pres på nogle kirker og de præster, som er knyttet til dem. Det ville kunne give problemer i forhold til disse kirkers og præsters muligheder for at leve op til de forpligtelser, som de har i forhold til sognemenighederne. Og det vil være et vidtgående brud med det gamle og grundlæggende princip om, at man som medlem af folkekirken er medlem af menigheden det sted, hvor man bor.

Derfor vil jeg ikke tage initiativ til yderligere ændringer af lovgivningen om medlemmernes mulighed for at få kirkelig betjening.

Med hensyn til ønsket om at også at kunne imødekomme svagelige og funktionshandicappede familiemedlemmers og venners muligheder for at være med ved en kirkelig handling, vil jeg sige, at der generelt i folkekirken er stor vilje til at medvirke til, at funktionshandicappede kan have adgang til at deltage i gudstjenester og kirkelige handlinger på lige fod med andre.

Med venlig hilsen

Birthe Rønn Hornbech